

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

DÚO

Espanya, 2022

Direcció: Meritxell Colell

Intèrprets: Mónica García,

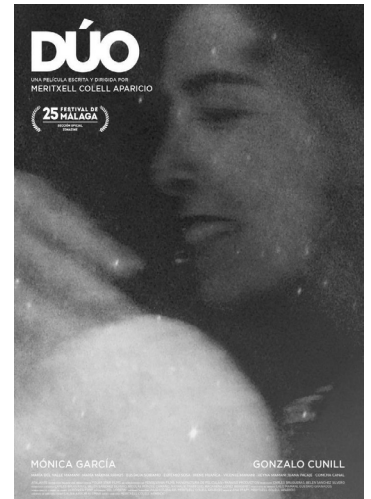
Gonzalo Cunill

Durada: 107 min.

Gènere: drama

Idioma: castellà

Data d'estrena: 09/09/2022

Un joc de dualitats

"Jo veig tot el que hi ha en el món amb una certa veneració sacra", va dir Pasolini, el cinema del qual fa una atenció singular als rostres amb el convenciment que cadascun té una bellesa única digna de ser respectuosament mostrada. Encara que l'estil i la temàtica puguin ser aliens al cinema de Pasolini, les dues pel·lícules (*Con el viento* i *Dúo*, que ara ens ocupa feliçment) dirigides fins al moment per Meritxell Colell Aparicio fan pensar que, a la seva manera, aquesta cineasta també percep el món (tant la naturalesa com els cossos i les coses que l'habiten) com una cosa sagrada i que els rostres (l'ànima de la imatge cinematogràfica) són dignes d'atenció i respecte captant-hi una bellesa que contradiu precisament la norma. Una certa forma de resistència davant de la visible uniformització dels rostres i dels cossos, a la vegada que també ho és respecte a la separació humana de la naturalesa. El cas és que, fent que el document antropològic convisqui amb l'alenada poètica, és amb aquesta actitud sacra que Colell filma el rostre de la ballarina, coreògrafa i actriu Mónica García (com de l'actor Gonzalo Cunill) i els dels homes i, sobretot, les dones de les comunitats indígenes de l'altiplà argentí que fa presents a *Dúo*, on segueix el viatge d'una parella en crisi (és revelador que la directora hagi tingut present *Viaggio in Italia*, de Roberto Rossellini) que, retrobant-se després d'un temps de separació, va constatant una fricció que s'expressa a través dels seus cossos: l'espectacle que, fugint el duet de la ciutat per reviscolar-se a les muntanyes, representen vol ser una recreació del seu enamorament, però no fa més que evidenciar que el pas del temps ha desgastat la relació i que, acceptant la pèrdua, han de tenir el coratge de saber desenganxar-se un de l'altre.

Mónica García continua encarnant el personatge de *Con el viento*, en què, després d'una llarga absència vivint a l'Argentina, retorna al lloc d'origen (Villamartín de Villadiego, el poble de Burgos d'on són els avis materns de Meritxell Colell) quan la seva germana

la reclama perquè el pare està molt malalt. Quan hi arriba, el pare està mort, però es retroba amb la mare i altres dones de la família en un paisatge on hi bufa fort el vent i s'agiten els records que arrossegueu un sentiment de pertinença. Hi haurà passat un any abans no torni a l'Argentina i emprengui el viatge amb la seva parella. *Dúo* ens remet clarament als duets dels ballarins. Però també suggereix les dualitats que configuren aquesta bella pel·lícula que treballa amb la textura poètica de les imatges. Hi ha un viatge exterior, un trànsit físic que comporta el coneixement de persones llargament discriminades que continuen mantenint a contracorrent uns forts vincles amb la naturalesa, lligat a un d'introspectiu, que s'expressa a través de les reflexions de Mónica i es visualitza amb imatges en súper-8 que volen reflectir somnis i records. La fermesa, la humilitat, la "saviesa natural" (i pel que fa als coneixements de les propietats de la naturalesa) de les dones "aimara" fa que, com si hi hagués una ressonància, Mónica pensi en la seva mare. Hi ha una dialèctica entre les ombres que dominen en les imatges i el fulgor de la llum. Hi ha un joc viu entre la realitat i la ficció que, com he apuntat abans, fan que *Dúo* sigui un document i a la vegada un poema.

Imma Merino
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona